

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/213/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2517203364
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2517203364.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Lombard s. r. o., so sídlom Školská 14, Piešťany, IČO: 36 240 125, zastúpený advokátkou: JUDr. Katarína Cibulková, AK so sídlom Rázusova 9, Piešťany, proti žalovanému: I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, o zaplatenie sumy 90,63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 3. júla 2019 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením zo dňa 5. augusta 2019 č.k. 14Csp/61/2017-118 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 90,63 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7,- eur od 11.10.2016 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 14,63 eur od 10.11.2016 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 69,- eur od 28.12.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka, § 44 ods. 1, § 43 ods. 12 písm. b) zákona č. 351/2011 Z.z., § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že žalobca preukázal platné uzavretie Zmluvy / Dodatku o poskytovaní verejných služieb, ako aj jej zánik, a to písomnou výpoveďou zo strany žalovaného listom zo dňa 07.10.2016. Žalovaný tvrdil, že požiadal žalobcu o zrušenie zmluvy, avšak nie týmto listom a poprel, že by podpis na listine zo dňa 07.10.2016 bol jeho, avšak svoje skutkové tvrdenie nepreukázal a neuniesol tak dôkazné bremeno. Jedinú listinu obsahujúcu výpoveď žalovaného predložil žalobca a preto uniesol dôkazné bremeno o tom, že k zániku zmluvy došlo výpoveďou zo strany žalovaného listom zo dňa 07.10.2016. Zmluva bola uzatvorená dňa 30.09.2013 s viazanosťou 24 mesiacov, viazanosť preto skončila dňa 30.09.2015. Aplikujúc zmluvné ustanovenie bodu 8.6.3. zmluvy, zmluva zo dňa 30.09.2013 zanikla písomnou výpoveďou žalovaného po uplynutí viazanosti zmluvného vzťahu v 1-mesačnej výpovednej lehote, ktorá začala plynúť prvým dňom nasledujúceho mesiaca po doručení výpovede, t. j. v danom prípade výpovedná lehota začala plynúť 01.11.2016 a zmluva zanikla 30.11.2016. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný bol povinný platiť

za poskytované elektronické komunikačné služby do konca novembra vrátane, teda bol povinný platiť mesačne sumu 9,63 Eur, a to aj za mesiace október 2016 a november 2016, ako sa žalobca podanou žalobou domáha. Vychádzajúc z vyššie uvedeného záveru, žalobca má nárok na zaplatenie mesačných cien poskytovaného programu služieb Tnet MINI 2 v sume 9,63 Eur mesačne za október 2016 a november 2016. V konaní bolo nesporné, a bolo to preukázané aj predloženými výpismi z účtu, že žalovaný poukázal sumu 9,63 Eur dňa 20.09.2016 a 19.10.2016, keď tieto sumy mali predstavovať mesačné platby za september 2016 a október 2016. Nesporné bolo tiež, že mesačnú platbu za mesiac november 2016 žalovaný žalobcovi neuhradil (nakoľko mal za to, že zmluva zanikla ku koncu októbra 2016 jeho výpoveďou zo septembra 2016, čo však, ako bolo vyššie uvedené, nijako nepreukázal). Žalovaný namietal, prečo by mal platiť viac než sumu 9,63 Eur a žiadal, aby žalobca preukázal, na základe čoho by mal platiť o euro viac, aby preukázal doporučený list o nejakom zvýšení či upomienke. Uvedené však žalobca v konaní preukázal, keď listinnými dôkazmi ozrejmil, ako došlo k navýšeniu mesačných faktúr zo sumy 9,63 Eur, pričom v záujme tohto ozrejmienia žalobca preukázal, že k navýšeniu faktúr dochádzalo postupne z dôvodu neplnenia si zmluvnej povinnosti žalovaného platiť mesačné platby včas. Vychádzajúc z ustanovenia § 43 ods. 12 písm. b) zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, žalovaný ako účastník bol povinný platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb až na základe predloženej faktúry. Faktúrou č. 1116119379 zo dňa 03.10.2016, splatnou dňa 10.10.2016 žalobca fakturoval žalovanému nielen cenu za program Tnet MINI 2 - október 2016 vo výške 9,63 Eur, ale navyše aj prvú upomienku č. 71104468 vo výške 1,- Eur a druhú upomienku č. 71104468 vo výške 5,- Eur, teda sumu v celkovej výške 15,63 Eur. Žalovaný faktúru uhradil čiastočne, vo výške 8,63 Eur, na základe čoho zostal žalovaný dlh vo výške 7,- Eur. Je síce pravdou, že žalovaný uhradil dňa 19.10.2016 sumu 9,63 Eur (aj to však po uplynutí lehoty splatnosti 10.10.2016), avšak z uhradenej sumy 9,63 Eur bolo na mesačnú platbu za október 2016 započítaných iba 8,63 Eur, pretože žalobca započítal sumu 1,- Eur na úhradu nedoplatku 1,- Eur z predchádzajúcej faktúry. K tomu žalobca ďalej preukázal, že už vo faktúre č. 1116117194 zo dňa 02.09.2016, splatnej dňa 09.09.2016, žalovanému okrem ceny programu Tnet MINI 2 - september 2016 fakturoval aj poplatok za vystavenie upomienky č. 71104177 vo výške 1,- Eur, teda sumu v celkovej výške 10,63 Eur. Žalovaný aj túto faktúru uhradil čiastočne vo výške 9,63 Eur, z čoho zostal dlh 1,- Eur. Je síce pravdou, že žalovaný uhradil dňa 20.09.2016 sumu 9,63 Eur (aj to však po uplynutí lehoty splatnosti 09.09.2016), avšak mal uhradiť sumu 10,63 Eur, preto na úhradu tohto nedoplatku žalobca započítal sumu 1,- Eur zo sumy 9,63 Eur zaplatenej 19.10.2016. Upomienku č. 71104177, ktorú žalobca účtoval vo faktúre zo dňa 02.09.2016, žalobca preukázal - keď išlo o upomienku neuhradených faktúr vystavenú dňa 18.08.2016 z dôvodu omeškanej úhrady faktúry č. 1116115092 zo dňa 01.08.2016, splatnej dňa 08.08.2016. Z faktúry č. 1116119379 zo dňa 03.10.2016 tak zostal dlh vo výške 7,- Eur, z ktorého suma 1,- Eur predstavuje nedoplatok na mesačnej októbrovej cene programu (ktorý vznikol ako bolo vyššie opísané) a suma 6,- Eur predstavuje poplatok za upomienky vo výške 1,- Eur a 5,- Eur. Prvú aj druhú upomienku č. 71104468, ktoré žalobca účtoval vo faktúre zo dňa 03.10.2016, žalobca preukázal - keď išlo o prvú o upomienku neuhradených faktúr vystavenú dňa 19.09.2016 z dôvodu omeškanej úhrady faktúry č. 1116117194 zo dňa 02.09.2016, splatnej dňa 09.09.2016 a druhú upomienku neuhradených faktúr vystavenú dňa 25.09.2016 z dôvodu omeškanej úhrady faktúry č. 1116117194 zo dňa 02.09.2016, splatnej dňa 09.09.2016. Faktúrou č. 1116121543 zo dňa 02.11.2016, splatnou dňa 09.11.2016 žalobca fakturoval žalovanému nielen cenu za program Tnet MINI 2 - november 2016 vo výške 9,63 Eur, ale navyše aj poplatok za upomienku - obmedzenie pripojenia č. 71104468 vo výške 5,- Eur, teda sumu v celkovej výške 14,63 Eur. Žalovaný faktúru neuhradil vôbec. Žalovaný nerozporoval výšku upomienok ani právo žalobcu vystaviť upomienku v prípade porušenia zmluvných povinností, iba tvrdil, že nie je dôvod na to, aby žalobcovi platil akékoľvek upomienky. Z prehľadu platenia vystavených faktúr za mesačné ceny programu je však zrejmé, že žalovaný v rozpore so svojimi zmluvnými povinnosťami neplatil vystavené faktúry riadne a včas, čím sa dostával do omeškania, preto žalobcovi vzniklo právo vystaviť upomienky. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, aby žalobca preukázal, že prevzal doporučený list o zvýšení či upomienke, uvedené nemal žalobca dôvod preukazovať a táto námietka bola irelevantná, nakoľko v zmluve zo dňa 30.09.2013 mali strany dohodnuté zasielanie faktúr elektronicky. Žalovaný nepoprel, že by mu uvedené listiny neboli zaslané elektronicky, preto mal súd túto skutočnosť - že boli doručené elektronicky, za nespornú. Štandardná faktúra je podľa zmluvy v elektronickej podobe a je zverejnená v zákazníckej zóne poskytovateľa. V konaní bol sporný aj nárok žalobcu na zaplatenie ceny klientskeho zariadenia pre pásmo 5GHz vo výške 69,- Eur, ktorá bola fakturovaná vo faktúre č. 1216101020 zo dňa 20.12.2016, splatnej dňa 27.12.2016. Nesporné bolo, že žalovaný faktúru neuhradil. Žalovaný bol žalobcom najskôr viackrát vyzývaný, aby predmetné zariadenie žalobcovi vrátil v súlade s bodom 8.8. zmluvy v lehote 10 dní, a to v odpovedi žalobcu na výpoveď zo dňa 20.10.2016, v odstúpení

od zmluvy zo dňa 06.12.2016, ako aj v samostatnej výzve zo dňa 09.12.2016. Nesporné bolo, že žalovaný zariadenie žalobcovi nevrátil. Žalovaný ohľadom klientskeho zariadenia uviedol, že zariadenie wifi router je stále u neho namontované, v čase, keď žalobca od neho žiadal vrátenie tohto zariadenia, bol dlhodobo na PN a nebolo v jeho možnostiach uvedené zariadenie zo strechy odmontovať a vrátiť ho žalobcovi, technici žalobcu si ho môžu prísť kedykoľvek odpojiť. Tiež namietal, že v zmluve sa neuvádza, kto je povinný odmontovať nainštalované zariadenie. Podľa bodu 8.8. Zmluvy/dodatku o poskytovaní verejných služieb zo dňa 30.09.2013, všetok HW dodaný pri zriadení internetového pripojenia, ktorý je uvedený v tabuľke 3 tejto zmluvy a prípadných ďalších montážnych protokoloch spojených s montážou samotného internetového pripojenia ostáva majetkom poskytovateľa a je v bezodplatnej zápožičke u zákazníka. Tento je zákazník povinný i v prípade odstúpenia od zmluvy kompletný v nepoškodenom stave vrátiť do 10 dní od ukončenia zmluvy alebo uhradiť cenu tohto HW podľa aktuálne platného cenníka k dátumu podpisu tejto zmluvy, ktorý je jej neoddeliteľnou súčasťou. Podľa cenníka komponentov používaných pre internet bola cena zariadenia podľa aktuálne platného cenníka ku dňu 30.09.2013 vo výške 78,- Eur (cenník platný od 01.04.2012). Žalobca však fakturoval žalovanému nižšiu cenu, vo výške 69,- Eur, podľa cenníka platného od 01.10.2016. Keďže žalovaný predmetné zariadenie žalobcovi navrátil v zmluvne dohodnutej 10 dňovej lehote od ukončenia zmluvy, ani v žalobcom dodatočne poskytnutej lehote do 19.12.2016, žalobca dňa 20.12.2016 vystavil žalovanému faktúru č. 1216101020, splatnú dňa 27.12.2016, ktorou žalovanému fakturoval klientske zariadenie pre pásmo 5GHz v sume 69,- Eur, ktorá nebola žalovaným uhradená. Podľa citovaného bodu 8.8. zmluvy/dodatku zo dňa 30.09.2013 sa žalovaný v zmluve zaviazal požičané zariadenia žalobcovi vrátiť v lehote 10 dní od ukončenia zmluvy, inak je povinný uhradiť cenu nevrátených zariadení podľa aktuálneho cenníka k dátumu podpisu zmluvy. Vzhľadom na platné uzavretie predmetnej zmluvy/dodatku mal súd za to, že žalovaný si bol, resp. mal si byť tejto svojej zmluvnej povinnosti vedomý, pričom na vrátenie zariadení bol následne žalobcom aj písomne vyzývaný. Keďže žalovaný ani po výzvach žalobcu zariadenie nevrátil, bola mu v zmysle bodu 8.8. zmluvy/dodatku fakturovaná cena tohto zariadenia. Pretože žalovaný neuhradil ani jeho cenu, bezdôvodne sa obohatil na úkor žalobcu a pre nesplnenie svojich zmluvných povinností je povinný cenu nevráteného zariadenia uhradiť. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žaloba bola dôvodná aj v časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 69,- Eur titulom žalovaným nevráteného zariadenia, a to klientskeho zariadenia pre pásmo 5GHz, ktoré mal počas doby trvania zmluvy bezplatne zapožičané od žalobcu. Tvrdenia žalovaného, že v priebehu trvania zmluvného vzťahu často dochádzalo k výpadkom dodávania internetových služieb, považoval súd v konaní za irelevantné, preto sa k nim nevyjadruje. Vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov a všetkého, čo v konaní vyšlo najavo, aplikujúc zákonné ustanovenia vzťahujúce sa na danú vec, súdu nezostávalo iné, než žalobe v celom rozsahu vyhovieť, na základe čoho súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 90,63 Eur, ktorá predstavuje cenu za poskytnuté elektronické komunikačné služby, vystavené upomienky a klientske zariadenie. Tým, že žalovaný nesplnil svoj záväzok zo zmluvy a vystavené faktúry neuhradil, dostal sa nasledujúcim dňom do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, čím žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % (9 + 0,0 %) ročne odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúr, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu omeškania bola 0,0 %. Keďže žalobca si uplatnil úroky z omeškania v zákonnej výške, dokonca v nižšej sadzbe vo výške 5 %, podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, súd uplatnené úroky z omeškania žalobcovi v celom rozsahu priznal, nakoľko aj v tejto časti súd vyhodnotil žalobu ako dôvodnú. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Okresný súd Piešťany vydal dňa 05.08.2019 č.k. 14Csp/61/2017-118 opravné uznesenie, ktorým opravil záhlavie rozsudku č.k. 14Csp/61/2017-90 zo dňa 03.07.2019 v časti označenia právneho zástupcu žalobcu tak, že právnym zástupcom žalobcu je JUDr. Katarína Cibulková, advokátka so sídlom Rázusova 9, Piešťany. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 08.08.2019.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Žiadal o zrušenie celého rozhodnutia, nakoľko je toho názoru, že žalobcovi nie je dlžný žiadnu sumu, nakoľko mu zaplatil všetky mesačné platby ako to preukazujú výpisy z účtov, keď každý mesiac splnil záväzok voči spoločnosti. V

spoločnosti Lombard bol zákazníkom od 24.01.2009 do desiateho mesiaca roku 2016. Uviedol, že pri montáži klientskeho zariadenia na ťažko dostupnom mieste technik žalobcu porušil izoláciu na streche, v dôsledku čoho niekoľko rokov zatekalo do podkrovia medzi steny a vznikali nebezpečné plesne. Škody boli odhadnuté na celkovo 500 až 700,- eur. V dobrej viere si myslel, že spoločnosť príde s nejakým vyrovnaním. Naopak, spoločnosť po riadnom ukončení zmluvy z jeho strany ho s podvodom zažalovala. Taktiež namietal, že nie je možné, aby predložil výpoveď o ukončení spolupráce, keďže ju poslal spoločnosti Lombard, naopak, spoločnosť Lombard vytiahla falošný dokument o ukončení spolupráce, ktorý nikdy nevidel, nenapísal ani nepodpísal.

6. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v ktorom uviedol, že je toho názoru, že odvolanie žalobcu nie je riadne, nakoľko nemá zákonné náležitosti odvolania, pretože tam absentujú odvolacie dôvody. Taktiež je toho názoru, že v odvolaní absentuje, v akom rozsahu napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie. Na základe uvedeného preto žiadajú, aby odvolací súd odvolanie žalovaného odmietol podľa § 386 písm. d) CSP, keďže odvolanie nemá náležitosti podľa § 363 CSP a pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, preto žiada odvolací súd, aby v prípade, ak odvolanie neodmietne, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Je toho názoru, že svoj nárok riadne preukázal, predložil listinné dôkazy, svoj postup sa snažil žalovanému vysvetliť. Tvrdenie žalovaného, že si každý mesiac splnil záväzok voči spoločnosti je nepravdivé a žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal predloženými dôkazmi, že žalovaný si svoje záväzky voči žalobcovi neplnil riadne a včas a práve z tohto dôvodu je žalobca nútený domáhať sa svojho nároku súdnou cestou.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha od žalovaného zaplata sumy 90,63 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 7,- eur od 11.10.2016 do zaplata, vo výške 5% ročne zo sumy 14,63 eur od 10.11.2016 do zaplata, vo výške 5% ročne zo sumy 69,- eur od 28.12.2016 do zaplata.

9. Predmetom odvolacieho konania s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalovaného je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania.

10. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu bolo posúdiť, či bolo dôvodným vyhovieť žalobe v celom rozsahu, keď žalovaný namietal neexistenciu dlhu voči žalovanému za mesiac október a november 2016 a taktiež uvádzal skoršie ukončenie zmluvného vzťahu z jeho strany, keď údajná výpoveď z jeho strany zo dňa 7.10.2016 neobsahuje jeho podpis.

12. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

13. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

14. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 336 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

15. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednávajúcou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jeho procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

16. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

17. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým

záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

18. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal súdu, že od predmetnej Zmluvy / Dodatku o poskytovaní verejných služieb zo dňa 30.09.2013, odstúpil alebo ju vypovedal skôr ako to tvrdil a preukázal žalobca a to predložením výpovede žalovaného zo dňa 07.10.2016 doručenej žalobcovi dňa 19.10.2016. Ak žalobca tvrdil, že na predmetnej výpovedi sa nenachádza jeho podpis, bolo na ňom, aby súdu túto skutočnosť preukázal a to buď predložením súkromného znaleckého posudku alebo podaním návrhu na doplnenie dokazovania o vypracovanie znaleckého posudku na preukázanie pravosti podpisu na tejto výpovedi zo dňa 7.10.2016. Taktiež žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že voči žalobcovi má uhradené všetky záväzky, nakoľko nepredložil súdu žiadne listinné doklady preukazujúce zaplatenie žalovanej istiny.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vytknúť súdu prvej inštancie, že by na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, keď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov a prednesov strán sporu, prípadne vyšli počas konania najavo, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a v hodnotení dôkazov a poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, nie je logický rozpor a tieto neodporujú ustanoveniu § 195 až 210 CSP. Súd prvej inštancie si správne ustálil, ktorá zo strán má dôkaznú povinnosť a dospel k správne záveru o jej splnení, resp. nesplnení, s prihliadnutím na správne právne posúdenie veci, ako i odkaz na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 184/2010 z 27.10.2010). V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu žalobcu (vzťahujúcu sa na posúdenie okamihu účinku odstúpenia od úverovej zmluvy, keď predmetom odvolacieho konania zostal nárok na úroky z úveru len za čas po ukončení zmluvného vzťahu odstúpením od úverovej zmluvy) už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie uplatneného nároku na úroky z úveru za žiadané obdobie, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o náhrade trov konania z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

22. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).